

Tarantella

Michał Bajor

Wszystko już było, co będzie też było
ma czkawkę epoki tej duch.
Wszystko się kręci do koła, aż miło...
Rytm, ruch, znowu rytm i znów ruch.
Wszystko to było, bo wszystko to taniec
codzienny, niezmienny nasz płas.
Gesty spojrzenia te same... Te same...
I tak od narodzin po zgon.
Słowa powszednie wirują bezwiednie
co raz to się cisną do ust.
Myśli spóźnione i niewydarzone
natrętnie wwiercają się w mózg.
Czynny niechciane i nieprzemyślane
od nowa się garną do rąk.
Wszystko to kręci się, kręci wraz z nami
w obłądny porywa nas krąg.
Wszystko to było, bo wszystko to taniec
niezmienny codzienny nasz płas.
Gesty, spojrzenia te same... Te same...
I tak od narodzin po zgon.
Wszystko to było, co było to będzie
i pora pogodzić się z tym.
Świat nasz w pijanym zatacza się pędzie
my za nim, my za nim jak w dym.
Dalej więc z nami, więc ruszaj, więc śmiało !
W ten taniec, w ten galop, w ten cwał.
Zatrac w tym rytmie swą duszę, a ciało
do innych niech lepi się ciał.
Wszelką nadzieję i miłość i wiarę
zbierz w sobie i odsuń na bok.
One w tym tańcu ci będą ciężarem
i mogą spowolnić twój krok.
Wszystko to było, co będzie, też było
ma czkawkę epoki tej duch.
Wszystko się kręci dokoła, aż miło...
Rytm, ruch, znowu rytm i znów ruch.
Wszystko to było, co było, to będzie
i pora pogodzić się z tym.
Świat nasz w pijanym zatacza się pędzie,
my za nim, my za nim jak w dym.
Wszystko już było, czas kołem się toczy,
więc w miejscu nie wolno ci stać.
Naprzód więc ! Tańczyć ! Nie patrzeć na boki !
I kręcić się ! Pędzić ! I gnać !
Dalej ! Wesoło ! Zakręćmy się w koło !
Wirujmy w rytmicznym półśnie
choć wciąż za nami się snują stadami
obrazy ponure i mdłe.
Wszystko to było, bo wszystko to taniec
niezmienny, codzienny nasz płas.
Gesty, spojrzenia, te same, te same...
I tak od narodzin po zgon.
Słowa powszednie wirują bezwiednie
co raz to się cisną do ust,
myśli spóźnione i niewydarzone
natrętnie wwiercają się w mózg.
Czynny niechciane i nieprzemyślane

od nowa się garną do rąk,
Wszystko to kręci się, kręci się wraz z nami
w obłądny porywa nas krąg.
Taniec nam daje kruszynę uludy
i życia podbija nam puls,
może się uda w tym tempie zagubić
ten strach, naszą rozpacz i ból.